

[Rasmussen Flemløse.]

valget vedrørende navnlig Kildeartsbeskattningen. Ordføreren havde ved denne Lejlighed et beklagende Skuldertræk tilovers derfor, det gælder i alt Fald over for visse af Henvendelserne, som han henviste til Behandling i Skattekommissionen. Jeg er af den Opfattelse, at dertil burde hele dette Lovforslag henvises. Dets Vedtagelse nu betyder efter min Opfattelse en ganske urimelig Fremfærd, ogsaa over for de forvaltende Myndigheder, lige fra de i Forvejen haardt belastede kommunale Bestyrelser og helt op til Indenrigsministeriets dygtige Embedsmandsstab. Man vedtager det paa et Tidspunkt, der for det første er for sent set i Forhold til det igangværende Ligningsarbejde, og som for det andet falder i sidste Aar af en Valgperiode; og sidst, men ikke mindst sker det paa et Tidspunkt, da en virkelig Skatterevision er forestaaende, og Tiden derfor ikke er egnet til at gennemføre en Lov, der kun kan betegnes som rent midlertidig. Fra Regeringspartierne og Indenrigsministerens Side præsterer man, kort sagt, her et Lovgivningsarbejde, der ikke er egnet til at skabe Prestige for dansk Lovgivningsarbejde, og som mit Parti derfor ikke ønsker at tage noget Medansvar for.

Jeg anbefaler at stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Lange: Den ærede Ordfører (V. Buhl) gjorde i Gaar ved Lovforslagets anden Behandling nogle Bemærkninger til mit Parti og fremførte en Kritik af vor Optræden inden for Udvalget. Det er jo ikke almindeligt, at man her i Tinget drager Udvalgsforhandlingerne ind under Behandlingen, men jeg har intet derimod. Det, den ærede Ordfører kritiserede os for, var, at vi i Udvalget havde stillet som *foreløbige* Ændringsforslag dels nogle principale Forslag, dels nogle subsidiære Forslag. Vore principale Forslag faldt i alt væsentligt sammen med de Ændringsforslag, der fra mine Partifællers Side var stillet i Folketinget, men vi ventede naturligvis ikke alle vore Ændringsforslag accepteret efter den Behandling, som Sagen havde faaet i Folketinget. Vi stillede disse Forslag for at undersøge, om man fra Regeringspartierne Side var villig til at gaa ind i en Realitetsforhandling. Hvis man havde villet dette, kunde der maaske være fremkommet en Situation, som kunde have ført til en Overenskomst. Men man afviste enhver Forhandling om vore principale Ændringsforslag. Naar vi i samme Møde og paa samme Blad stillede vore subsidiære Ændringsforslag, var det

derfor alene for at imødekomme Udvalgets Flertal og dets Formand. Man krævede, efter at man, hvad jeg kan bekræfte, havde foretaget en omhyggelig Gennemgang af Lovforslaget, at vi med det samme skulde være klar til Afslutning. Og det var endda saadan, at den Tid, vi fik til at faa vore Ændringsforslag trykt i, ikke var tilstrækkelig lang for Trykkeriet til at besørge Trykningen af dem. Med det Pres, som man satte paa, faldt det da naturligt, at vi stillede vore subsidiære Forslag samtidig med, at vi stillede de principale.

Nu er den ærede Ordfører, hvis man skal tro hans Udtalelser, uhyre forbavset over, at vi ikke ønskede at tage den samme Stilling til Hovedforslaget, hvad enten man gik ind paa en Forhandling om de principale Ændringsforslag eller om de subsidiære Ændringsforslag. Den ærede Ordfører brugte det Udtryk, at det i Virkeligheden var den rene Parodi paa en Forhandling, der blev tilbudt fra konservativ Side. Jeg tror nu ikke, den ærede Ordfører er saa naiv, som han synes at ville have Tinget til at tro. Jeg kan ikke tro, at den ærede Ordfører selv havde tænkt sig, at vor Stilling vilde være ganske den samme, hvad enten man tog vore principale Ændringsforslag, eller man tog de subsidiære.

Naar vi stillede subsidiære Ændringsforslag, var det, fordi vi — som det viste sig med Urette — havde regnet med de Udtalelser, der i Begyndelsen af Rigsdagssamlingen kom frem fra det ene og det andet Sted om, at man var villig til fra Regeringens Side at tage Hensyn til Mindretallenes Opfattelser og Mindretallenes Argumenter, hvad jeg ogsaa fremførte under Sagens første Behandling. Vi stillede ikke de subsidiære Ændringsforslag ud fra den Betragtning, at hvis vi skulde have nogle enkelte Ting gennemført — ganske vist Ting, der fra vor Side var af afgørende Betydning —, skulde Regeringen og Regeringspartierne betales dyrt derfor. Vi gjorde det ud fra den Betragtning, at ogsaa Regeringspartierne maatte mene, at der kunde være noget naturligt og rimeligt i de Ændringsforslag, som vi fremsatte, og at det havde Betydning at faa gennemført en Lov, som ogsaa tog et rimeligt Hensyn til de Anskuelser, der kom frem fra anden Side. Men det viste sig jo ikke at være rigtigt. Maaske overraskede det os ikke saa meget, fordi det nu engang er den politiske Udvikling, vi er inde i, at Regeringspartierne trumfer alle deres Ønsker og Krav igennem uden at føre andet end en Skinforhandling med Oppositionspartierne.